

Til Dagbladet uge 10 2020. Prædiken til 2. søndag i fasten
Af: Sognepræst Claus Thomas Nielsen

Jeg tror

Evangelieteksten til 2. søndag i fasten foregår lige efter det som kaldes "forklarelsen på bjerget". Dvs. lige efter episoden, hvor Jesus havde vist sig for sine nærmeste disciple i al sin guddommelige herlighed.

Han havde helt bogstaveligt åbenbaret for dem at han, Marias søn Jesus, er den almægtige Gud, den evige ubevægelige bevæger, ved hvem alt er skabt.

Han som er over og uden for universet som dets skaber og almægtige hersker, han valgte af kærlighed til os at stige ned til vores lille planet i udkanten af en galakse ved navn Mælkevejen for at dø på korset for vores skyld.

Dette er netop blevet åbenbaret for nogle udvalgte disciple på bjerget, men nu stiger de så ned i den alt for jordiske virkelighed med dens lidelse og nød.

Der står en mand med et sygt barn. Han har allerede forsøgt alt muligt for at få barnet helbredt og har også henvendt sig til nogle af Jesu disciple.

Faderen til barnet har ikke længere megen tiltro til noget som helst: Han siger til Jesus:

"Hvis du formår noget, så forbarm dig over os!"

Det er ikke så mærkeligt, at Jesus straks han ser den fortvivlede og hjælpeløse skare, straks udbryder:

"Åh du vantro slægt! hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg tåle jer?"

Det skal forstås i sammenhæng med det han senere siger, nemlig ordene: *"Alt er muligt for den der tror"*.

Derved siger Jesus, at hvis det var med os mennesker som det burde være, så ville der slet ikke findes sygdom og nød i verden.

Ja, hvis vi mennesker blot havde så megen sand tro som et sennepsfrø, så ville der slet ingen død være.

Når hvert eneste menneske i verden lever under dødens og forgængelighedens vilkår, når vi alle skal lide og dø, så er det fordi hvert enkelt menneske mangler tro på Gud, dvs. mangler tillid til Gud. Hvis vi var sandt troende så behøvede vi ikke Gud til at frelse os.

Når vi kristne trofast beder til Gud og trofast går i kirke om søndagen, når vi lader vore børn døbe og når vi går til alters i kirken, så går vi det ikke fordi vi synes vi har en masse tro og fromhed. Vi gør det tværtimod fordi vi mener vi mangler tro og fromhed. Kun i kirken frelses man ikke af sin egen fromhed, men alene af Jesus Kristus.

Fordi vi ikke frelses af os selv men af Gud, derfor findes der ingen privat frelse. Derfor er det ikke muligt at blive frelst uden den kristne kirke.

At gå ind gennem kirkens dør, at folde sine hænder og bede til Gud, at bære sit barn til døbefonden og at modtage den hellige nadver, det er alt sammen det samme som at råbe:

"Jeg tror hjælp min vantro."

Claus Thomas Nielsen

Sognepræst Stauning og Skjern